

det, falde Frøene ud og bredes til nye Voksesteder. Hvis man nu paa de Steder, hvor den vokser, slog Græsset, medens den endnu stod i Blomst, og saaledes forhindrede den i at sætte Frø, vilde man meget hurtigt kunne komme denne Plante til Livs og hindre dens Udbredelse. Men den Plante har sikkert vokset der i umindelige Tider, den er gaaet i Arv fra Fader til Søn og hører til det bestaaende; den har en Gang faaet fast Fod paa disse Steder og bliver ved at vokse der. Hvis man i Skolerne viste Børnene et Billede af denne Plante og lod dem læse en kort Beskrivelse af den, vilde de gaa hjem og fortælle det til deres Fader, og man vilde derigennem opnaa det, som er nødvendigt, hvis man vil bekæmpe sin Fjende: at man lærer ham at kende. Det var en Foranstaltning, som ikke vilde koste saa overordentlig meget, og som, foruden at være en stor Fordel i pekuniær Henseende for vort Land, tillige vilde skaffe vore Skolebørn en meget interessant Læsning og Undervisning og navnlig da Børnene paa Landet, som leve i Naturen, men ikke maa faa noget at vide eller lære noget om denne Natur, som de leve og færdes i.

Jeg skal derefter vende mig fra Planterne til Dyrene. Vi have haft et Samraad om Indførelse af Tjuren her i Landet. Tjuren er den anseligste og største europæiske Hønsfugl; den lever i Polygami, Hanen kan naa en Vægt af 10 Pd. og er sikkert den pragtfuldeste Fugl i Nordeuropas Skove. Den har tidligere levet her i Landet; man finder dens Knogler i Tørvemoser og Køkkenmøddinger, men den er i Tidens Løb bleven udryddet. Det har vel sin Grund deri, at denne store Hønsfugl, tungt flyvende som den er, har vanskeligt ved at skjule sig og ogsaa er et Vildt, som er værd at efterstræbe, da den baade har rigeligt og velsmagende Kød. Den er altsaa udryddet i vort Land, men findes endnu i Nordeuropas Naaleskove, navnlig i de Skove, hvor Naaletræerne ere iblandede med Løvtræer. Jeg mener, at der her i Landet er skabt Betingelser for, at den atter kan indføres. Efter at vi have faaet de store Plantager i Jylland, der paa sine Steder naa op til Tusinder af Tønder Land, er der netop herovre skabt de samme Betingelser for, at den kan leve og trives, som der har været i gamle Dage. Det er jo ikke en Sag, som har saa overordentlig megen Betydning, men jeg synes, det vilde have sin Interesse, om det kunde lykkes at indføre denne Fugl her i vort Land, som er saa

fattigt, kan man nok sige, paa Dyr og Planter; navnlig af vilde Dyreformer have vi saa overordentlig lidt. Ret meget kunde det vel ikke koste at gøre et Forsøg paa at indføre den i vore Statsplantager.

Jeg maa maaske her gøre opmærksom paa en anden Fugl, der lever paa lignende Steder, nemlig Urfuglen, og som synes at være i Tiltagende. Grunden hertil er, at der er kommet disse store Plantager, hvor den nu kan finde Skjul og Føde, og hvor den kan være i Fred og ikke blive saa stærkt efterstræbt, som den ellers vilde blive det. Der er en anden interessant Ting; jeg maaske maa gøre opmærksom paa. Tjuren, som særlig i Parringstiden er en uhyre interessant Fugl at iagttage, maaske en af de allerinteressanteste, yngler sammen med Urhønen, som findes adskillige Steder i Jylland, og deraf fremgaar en Bastard, som hedder Rakkelhanen, som forener begges Egenskaber. Hvis Tjuren indførtes paa saadanne Steder, hvor Urfuglen lever, kunde der være Haab om, at dette Dyr, af hvilket der nu kun findes Rester i vore Tørvemoser og Køkkenmøddinger, atter kunde komme til Veje.

Jeg skal herefter gaa over til at omtale Folkeholdet paa Landbohøjskolen. De Folk, som arbejde derude, have smaa Lønninger og føle sig forglemte. Da hele den store Flod af Lønningslove gik hen over Landet, glemte man dem; dem var der ingen, der huskede paa. Nu mene de, at Tiden kunde være kommen til at fremsætte deres Krav om at faa deres Lønninger forbedrede lidt. Ligeledes mene de, at Tiden kunde være kommen til at give en Pensionslov for dem. Adskillige af dem ere meget gamle, og naar de ere gamle og aflægs og ikke kunne mere, have de ingen Ret til Pension. De kunne mulig faa Understøttelse paa Finansloven, men den er mange Gange ikke ret meget større end det, som kan gives dem i Alderdomsunderstøttelse.

Dernæst ønsker jeg at sige et Par Ord om vore Fiskeriskoler. Af dem have vi fire: Vallekilde, Frederikshavn, Esbjerg og Grenaa Fiskeriskoler. Skoler have vi nok af, men Elever er der ikke mange af. Vallekilde har i dette Aar ikke mere end 2 Elever, Frederikshavn har 4, Esbjerg havde i Sommerhalvaaret 2 og i Vinterhalvaaret 10 og Grenaa ialt 6. Til disse 4 Skoler gives der paa Finansloven 4,900 Kr. Jeg har oftere fremdraget dette Forhold, og jeg finder det aldeles urimeligt at opretholde disse Skoler. Der er ikke Spor af Mening i at give en Højskole som